

alternativa

Preu 25 Ptes. - Any I - N.º 1

Director: Daniel Alavedra i Gassol

Desembre 1980 - Sabadell

Editorial

Les radicals manifestacions, junt amb l'actitud adoptada pel President del Parlament de Catalunya Heribert Barrera, com oposició al «Reial Decret 2238-1980 del 10 d'Octubre, nomenament del Governador General de Catalunya, atribucions i protocol; han donat lloc el que podríem dir-ne la primera ensopegada.

Després de llegir a la premsa la «Proposició no de llei, sobre el Governador General, aprovada pel Parlament de Catalunya, apartat 2.-«El parlament de Catalunya estima que atesa la importància de la matèria i l'àmbit d'aplicació, convindria que les Corts Generals procedissin a un desenvolupament legislatiu de l'article 154 de la Constitució», creiem que la cosa no passarà d'aquí, d'una requitllada, però ens sentim obligats a donar la nostra opinió:

Article 154.- Un Delegat nomenat pel Govern dirigirà l'administració de l'Estat en el territori de la Comunitat Autònoma i la coordinarà, si és procedent, amb l'administració pròpia de la Comunitat.

Una interpretació ajustada per part del Govern, hauria sigut el nomenament del Delegat General de Catalunya, nomenament que, això si, hauria obligat a donar el nom de Delegats, els actuals Governadors Civils, factor possiblement considerat, l'anomenar al

Corts, amb el President de la Generalitat, i President del Parlament de la Generalitat de Catalunya. El Govern és el Poder Executiu, Les Corts Generals, - Càmera de Diputats i Senat- formen el Poder Legislatiu de l'Estat. El Parlament de Catalunya és l'organisme legislatiu de la Generalitat, per l'aplicació dels traspassos concedits pel Govern a la Comunitat Autònoma de Catalunya d'acord amb l'Estatut.

El Parlament de Catalunya no és el d'un Estat Federal, és el de la Generalitat, dintre del marc de l'Estat de les Autonomies.

Tot paral·lelisme, que es vulgui donar amb les Corts Generals i el Parlament de Catalunya, és per tant subjectiu i convencional.

Benvolguts:

La Capçalera, expressa de manera concreta el que representa la nostra ideologia pragmàtica, genuinament democràtica, per un millor ordre i ben-estar social i vida ciutadana, que supera a les ideologies dogmàtiques totalitàries, siguin del signe que siguin.

Si creieu que l'administració de l'Estat i els homes públics han d'ésser concrets, correctes, honestos, rigurosos i transparents, en les seves disposicions i actuació, si així ho desitgeu perquè sou homes i dones de bon fer, dones i homes que estimeu a la família i teniu il·lusió de treballar per aconseguir un

Distribució territorial de Catalunya

La problemàtica dels empresaris espanyols

La decadència futbolística de Catalunya i el seu possible ressorgiment

Qualificació penal dels delictes
Consideracions a una suposada coalició

Ordenació del territori, desenrotllament urbà i contaminació

Otras fuentes de energía

Falta de credibilitat a les Sindicals
Humanisme i paisatge
Un toc d'atenció

El Castell de Miralles i l'Agulla Grossa
Mots creuats

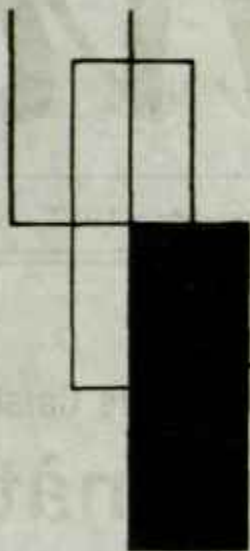
Opinions, suggerències i preguntes
Nadal... i Pascua

Preparem les terres

Activitats casolanes. - (Cuina)

Rahona, la Rhode Grega o la Rodia prehistòrica

L'art romànic (I). L'arquitectura

Ramerech

CALZADOS DE LUJO

SABADELL
ESGLÉSIA, 5 i 7
TEL 725.55.10

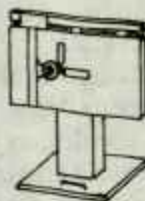
TERRASSA
ARRABAL DE
JOSE ANTO-
NIO, 21
TEL 788.39.67

ÒPTICS
DIPLOMATS

Pedregar, 16 - Telèfon 295.30.24
Via Masagué, 32 - Telèfon 296.01.72

A. PRAT

PAPERERIA
OBJECTES
ESCRITORI

Telèfon 726 28 28

REPROGRAFIA I
TÈCNICA

Telèfon 716 77 35

Ronda Zamenhof, 118-B i 153-B
SABADELL

**CERAMICAS
BELTRAN**

PORCELANA SANITARIA
ARMARIOS COCINA
ARMARIOS BAÑO
MATERIALES DECORACION
GRIFERIAS
AZULEJOS
CERAMICA

Avda. Barberá, 180-182 - Telf. 710 33 97 - Sabadell

UAB
Biblioteca General
CEDOC

Qualificació penal dels delictes

L'atmosfera ciutadana s'ha impregnat d'un malestar, que ja han qualificat de psicosis de terrorisme i de barbàrie. Les causes òbviament tots les coneixem, el terrorisme s'ha intensificat en l'any 1980 a Espanya de manera no imaginable, i també Europa: Bolonya, Munich i París han sigut els escenaris de més ressò. En els mitjans de comunicació diaris i revistes, s'han exposat conceptes radicals, uns a favor del restabliment de la pena de mort, abolida per la Constitució, i d'altres en contra de la pena màxima.

Els que estan en contra de la pena de mort manifesten:

El dret a la vida és per tots els humans sense excepció, àdhuc s'ha de respectar el dret a la vida de l'assassí, matar aquest, significa posar-vos al seu nivell i imitar la maldat de la seva acció.

La pena de mort rarament ha sigut una solució a un escarment i malgrat que ho fos, no és licit usar-la. La vida sols és de Déu. I malgrat que sigui ateu, no hi ha dret a considerar la vida dels demés com pròpia. El dret a la vida és inalienable i cap ser humà el perd per els seus errors o faltes, àdhuc l'individu que comet un crim. La comunitat deu donar-li la possibilitat de regenerar-se, d'expiar la seva falta, la mort després de tot no és una solució, puix és antihumana. Existeixen

altres mitjans més dignes de l'home per reparar el mal fet i la societat ha de trobar-los.

Ni l'Estat ni els governants ni tan sols els individus estan lligats per privar de la vida a un semblant. La pena capital suscita greus qüestions, en relació amb el respecte de la dignitat de tot ser humà i dels drets humans.

La pena de mort, és un fet moralment inacceptable, baldament en els cassos de delictes greus, i s'hauria d'eliminar dels còdics penals on existeixi. El càstig capital sols té com a resultat satisfere el desig de venjança humana.

Els que demanen el restabliment de la pena de mort al·leguen entre altres aquests arguments:

D'antic ve allò «quien a hierro mata a hierro muere», considerant natural que així sigui, si no es vol tornar a la llei de la selva, més no del més fort, sinó del més mal-ànim.

Els principis dels drets de l'home és fundamentant en el dret a la vida, i a la seva mort natural o circumstancial. Un home té el dret, que un altre no el mati premeditadament, i no sols s'ha de respectar la vida del matador, que ha trencat el dret a la vida d'un semblant.

Els criminals apliquen la pena de mort en els seus actes terroristes, perquè saben que, a ells no se'ls pot aplicar si són agafats.

El perdó a l'assassí es converteix, per si mateix, en violència contra la víctima, que és oblidada, per pensar en els drets humans del criminal, car la víctima per ésser mort, no és d'aquest món, i no té cap classe de dret humà: sols el

de pudrir-se el seu cos.

La vida d'una persona assassinada, val al menys tant com la de l'assassí que comet l'irreparable delictes de privar de vida a un altre ser humà. A Rússia i països satèl·lits, totalitaris comunistes, la pena de mort està a l'ordre del dia.

La democràcia no obliga precisament a l'abolició de la pena de mort. En diferents estats de U.S.A. hi ha establerta la pena de mort. A França també és vigent, actualment són tres els condemnats a mort.

A l'Estat Espanyol l'abolició de la pena de mort a més de conceptes elevats, fou també una conseqüència subjectiva de l'ús de la màxima pena capital, en l'antic procés polític.

Per els arguments exposats per uns i altres, queda confirmat l'adagi: «totes les coses de la vida són del color del cristall en que es mira». Més la vida de l'home no pot estar subjecte a apreciacions. En cap dels raonaments s'aporten conceptes de revisió, de defensa de la societat. No hi ha cap dupte que quan el càstig s'inspira en conceptes subjectius, és venjança, més quan hi entra el delictes i la pena o càstig, temps, forma i valoració objectiva, no existeix cap desig de venjança, i la seva qualificació és un acte de Justícia.

Sóc contrari a l'aplicació de la pena de mort, però crec que quan en un delictes hi concorren les circumstàncies de víctimes humanes, amb agravants suficients, els tribunals han de poder donar-li la màxima qualifi-

ció. L'abolició de la pena màxima com a càstig, dona lloc a una desvalorització, amb correlació de valors en totes les penes, factor a considerar, com a motiu d'augment de delictes.

Estic completament d'acord que el dret a la vida és inalienable, i que cap ser humà el perd per els seus errors o faltes, àdhuc l'individu que comet un crim, i que la societat ha de donar-li l'oportunitat de poguer expiar la seva falta; però el reconeixement d'aquests elevats conceptes cristians, no han de privar de la qualificació corresponent d'un delictes, car sols saben la gravetat de l'acte comès, pot el delinqüent regenerar-se. La qualificació d'un delictes amb la màxima pena, no ha de predisposar la seva aplicació, sense abans una revisió del procés, que en cap cas hauria d'ésser inferior als tres, ni superior els set anys, de la data de la sentència: complert aquest termini de temps, sense revisió, automàticament la condemna quedaria computada a la pena immediata inferior.

La democràcia per ésser ordre, es fundamenta en els tres pilars base que, per coneguts no vull deixar de recordar: Poder Legislatiu, Poder Executiu i Poder Jurídic, aquesta columna fundamental de tota democràcia genuïna, no pot ésser retallada en les seves atribucions qualificatives de condemna dels delictes individuals i col·lectius. Fer-ho, si bé no és il·legal, car les Lleis les fan els Legisladors, si faltat de lògica en l'obligat respecte a l'home, quin dret humà de vida, li ha sigut prè, a la víctima.

Daniel Alavedra i Gassol

Retalls

«El divorci engendra divorci»

Monsenyor Narcís Jubany, Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, en un document fet públic sobre el matrimoni i el divorci, afirma:

«És veritat que el divorci engendra divorcis i que l'escala da és difícil d'aturar».

«És un deure indiscutible de l'Estat protegir i ajudar la família, assegurar la moralitat pública i afavorir la prosperitat domèstica»

«Estadístiques sobre el divorci procedents de l'anuari demogràfic de l'ONU, són molt significatives, l'augment de divorcis és literalment impressionant, en els països divor-

«Heus aquí algunes dades concretes: França va passar de 30.182 divorcis anuals a 50.000; Bèlgica de 4.589 a 10.355; l'Alemanya Federal de 44.391 a 90.164, fins el 1973; Àustria de 8.011 a 10.638; Suïssa de 4.656 a 8.193; Holanda de 5.711 (el 1962) a 19.167; Anglaterra de 25.279 a 105.199 (1973); els Estats Units de 393.000 a 977.000; el Canadà de 11.343 a 40.019».

Aquesta relació es podria completar amb una altra: la de les causes previstes per l'obtenció del divorci civil. En tots dos aspectes, el procés evolutiu progressiu, en relació amb la ruptura de matrimo-

ció del novembre de 1979, advertí les autoritats civils competents que l'experiència ensenyava que tota legislació divorcista és pràcticament irreversible, i que els legisladors mateixos van rellicant, pel pla inclinat de la progressiva multiplicació de les causes que declaren trencat el compromís matrimonial».

«És possible de preguntar-se: promulgant una legislació divorcista, hom protegeix i ajuda realment la família o al contrari? Val la pena que els polítics hi pensin seriosament. En tot país l'Estat ha de reconèixer els valors objectius de la família com a primer element integrador de la societat. En el nostre encara més, on la tradició familiar compta amb uns valors jurídics culturals i ètics que ningú no pot negar i oblidar.

Otras fuentes de energía

«A partir del encarecimiento de los crudos, se empezó a pensar en otras fuentes de energía renovables. En nuestro país las posibilidades agroenergéticas comenzaron a interesar hace unos seis años, dadas las excelentes condiciones territoriales y climáticas, y en los dos últimos años se han desarrollado investigaciones aplicadas sobre cultivos específicos. Actualmente el programa prioritario del Instituto Nacional de Investigaciones Agrarias (INIA) es el de desarrollo agroenergético. A pesar de este interés, esta ciencia no quedó completada en el Plan Energético Nacional, aunque existe colaboración con el Centro de Estudios de la Energía. Hace falta, también, disposiciones legales que favorezcan su desarrollo, como aquellas que permitan la obtención de combustibles a partir de los

vegetales. Actualmente sólo se puede obtener a partir de la caña de azúcar y la remolacha; todo ello acompañado del necesario apoyo por parte de la Administración».

«Como hemos señalado, España posee excelentes condiciones para el desarrollo de la agroenergética al tener grandes extensiones de terreno marginal. Los estudios realizados hasta la fecha establecen para los cultivos de rendimiento máximo una producción de 40 toneladas de materia seca por año, lo que equivale a 18 toneladas de petróleo. En teoría con la utilización de las tierras marginales -no dedicadas a cultivos alimenticios- nuestro país podría autoabastecerse energéticamente. No obstante, las previsiones más aventuradas señalan el porcentaje de un veinte por ciento de las de-

mandas, como situación ideal. La agroenergética, además de la obtención de combustible más barato que el petróleo, permitiría fijar la mano de obra agrícola, potenciaría terrenos considerados marginales y favorecerá la des congestión industrial, además de producir un combustible menos contaminante».

La Vanguardia 23-10-80

Comentari

El P.D.C.U.C., en la declaración de principios del 4-12-1977, manifestaba: «proclama la conveniencia de procurar la movilización de tots els recursos agraris. Defensa dels terrenys que puguin ésser declarats regadiu, i per altres circumstàncies de primera i segona. Les plantes industrials no s'han de construir en terrenys d'explotació agrícola. S'han d'estimular les Cooperatives, efectes de

fer productives les grans finques, que es mantinguin al marge de les necessitats nacionals. Buscar la forma, per mitjà de plantes de fermentació i putrefacció de fardam, sotabosc, herbassars, etc. del camp i del bosc, així com productes agrícoles perjudicats o caps de bestia dolents o tarats per distintes circumstàncies, i altres excedents agrícoles que poden produir-se, convertint-ho tot en alcofolls, subproductes i substituïts energètics.

E.E.U.U. en els anys trenta, van convertir uns excedents de patates en alcofol (alcohol). Es pot afirmar, que sense una agricultura florent no existeix Nació autènticament pròspera, quan les circumstàncies naturals ho permeten» El nostre lema és, ni una sola pedra en un pam de terreny cultivable, ni un sol pi, sense un cap de bestia a la seva ombra».

Lo més nou en pells

EDELWEISS

Màxima qualitat

EDELWEISS

Millors preus

EDELWEISS

Via Masagué 6 - SABADELL

**A los lectores,
Anunciantes,
Colaboradores y
Benefactores
«ALTERNATIVA» desea
Felices Navidades
y un Próspero
año
1981**

Comerciant, si vols augmentar les vendes
anuncia en «ALTERNATIVA»

Tel. 725 68 52

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

Consideracions a una suposada coalició

Quaranta anys de totalitarisme, han deixat al subconscient de molts espanyols, influències dels principis de representació, en que tot s'aprovava i es feia per unanimitat.

Grups polítics, amb ànsies de poder, mitjançant una propaganda ben orquestrada, inspirada en sutil manipulació demagògica, pretenen aconseguir-ho pel camí d'una coalició, al no haver lograt en el sufragi universal la representativitat suficient, per poder governar.

En un procés polític genuïnament democràtic la majoria d'un sol vot, en cada lloc i circumstància és suficient.

Les majories absolutes del 90% o les aprovacions per unanimitat, corresponen a règims que en lloc d'eleccions per sufragi universal, organitzant manifestacions, concentracions, com a plebiscits del poble.

Una coalició no és viable, entre partits d'ideals antagònics, per solucionar els greus problemes del terrorisme, crisi, inflació i d'altra naturalesa, que afecten la vida nacional.

Una coalició entre partits de diferent concepció ideològica, és sols recomanable i àdhuc pot ésser necessària, quan hi han la defensa d'ideals superiors, la Pàtria agredida per forces estrangeres.

Alemanya durant uns 15 anys, Adenauer i el Partit Demòcrata-Cristià varen governar, la investidura del primer mandat, es va decidir per un sol vot, el del propi Adenauer. Una vegada conegut el resultat de les votacions, en el mateix Parlament, varen preguntar-li a qui havia votat. Contestant, el que jo crec que millor pot governar, i aquest sóc jo.

Com que en una autèntica democràcia un vot decideix, això no va passar d'ésser una simple anècdota.

La política i la pilota, tenen molt en comú les seves regles de joc. Per obtenir els dos punts, d'un partit de lliga l'important és guanyar, sigui per 1 a 0, com per 20 a 0. Si tots acceptem la reglamentació en futbol, no veig el perquè quan es perd, en política, s'ha de volguer desvirtuar-ho.

Avui, succeeix a Alemanya, una circumstància que a Espanya seria problemàtica. Els Demòcrates Cristians, són el partit amb més

nombre de diputats del Parlament, seguits dels Socialistes de Willy Brandt, i a molta distància els Lliberals.

Socialistes i Lliberals fa anys que coaligats governen. Els Demòcrates-Cristians estan a l'oposició, perquè la llei de majories és correctament interpretada. L'aliança amb els liberals obliga al partit socialista de Willy Brandt, portar a terme una política social-demòcrata, tan marcada, que ha donat al partit Socialista Alemany aquesta etiqueta.

Això ens explica els distints comportaments o d'endrec, en l'acte de clausura de la Internacional Socialista, celebrada fa pocs dies a Madrid, mentres Felipe González es portava com un líder marxista revolucionari, amb el puny enlaire, Willy Brandt es comportava com un autèntic Social-demòcrata amb les mans a l'altura de les caderes.

Volguer creure que el partit Socialista Espanyol (PSOE) és un spill, del Socialista Alemany és un error, li falten molts anys d'oposició per anar deixant el vagatge marxista, fins arribar poder ser considerat un partit social-demòcrata com el seu homònim Alemany, que l'aliança o coalició amb els Lliberals l'obliga realitzar una política de Govern social demòcrata, car si un dia aquesta coalició, els liberals, la fessin als Demòcrates Cristians, els socialistes de Willy Brandt tindrien de tornar a l'oposició.

Els liberals amb un nombre petit de diputats són els àrbits de la política Alemanya, són les conseqüències d'un fer democràtic, que s'ha d'acceptar perquè forma part del seu reglament legal.

Aquestes són les consideracions que ens fan dir no, a un govern de suposada coalició, puig el PSOE té corretges transmissores que, marxant del braç dels comunistes, quan els interessa fer propaganda demagògica, fent manifestacions de coacció, vagues il·legals, baixa productivitat premeditada, absentisme, i àdhuc violència... buscan la descomposició de la societat actual, per tal de lograr un canvi en profunditat de la societat, cap a la seva concepció ideològica dogmàtica marxista, que són influència de les causes dels mals, que precisament es diu fa necessari un govern de coalició.

Espanya, sols pot tornar a situar-se a un òptim nivell de ben-estar de vida, i econòmic, dintre del procés democràtic, amb un govern de política pragmàtica, de ferm criteri, sense vacil·lació, amb un fer genuïnament democràtic, de socialment tot, amb el respecte i defensa de la llibertat creadora en tots els camps professionals, perfeccionant les lleis perquè les llibertats no puguin ésser pertorbades.

D.A.G.

Distribució Territorial de Catalunya

Per facilitar la correcta valoració del criteri que s'exposa, crec convenient recordar que el nombre de Diputats al Parlament d'Euskadi és de vint -20- per província, independentment del nombre d'electors de cada una, perquè així el Parlament té una representació ponderada i equilibrada de tot el territori, no poguent ésser instrument al servei de la voluntat electoral absoluta de Biscaia, amb la seva Capital Bilbao.

Per intransigent imposició dels parlamentaris del PSUC PSC-PSOE, el Parlament de Catalunya el formen cent-trenta cinc -135- Diputats, dels quals vuitanta set -87- representen l'electorat de la Província de Barcelona, donant aquesta circumscripció, una representació majoritària absoluta en el Parlament, situant amb un estat, diem-ne, de Diputats de segona, els representants de les circumscripcions provincials de Girona, Lleida i Tarragona. Sens dubte, un dels debats més polèmics en el Parlament de Catalunya serà, la distribució territorial, influències per l'interès partidista per sobre del de Catalunya, car els partits marxistes, pretenen lograr, amb els vots de l'electorat teòric de Barcelona i el seu cinturó, imposar la seva voluntat ideològica a totes les Comarques de Catalunya.

Per altra banda, recerçant esmenar l'error inicial assenyalat, en declaracions i notícies, en diferents diaris i periòdics de Barcelona, es parla de la possibilitat d'augmentar a sis el nombre de províncies, a les que denominarien «vegueries»; fent així una traducció o adaptació de la titulació territorial de França, amb la qual cosa no estem d'acord.

Hem llegit que el PSUC, possiblement, contant amb el beneplàcit del PSC-PSOE, després de llurs fracassos en les eleccions al Parlament de Catalunya, i per augmentar possibilitats, pretén que Catalunya sigui una sola província o circumscripció electoral, diu: «Perquè garantitzi la representació proporcional a la població i permeti una orga-

gona, essent Catalunya una sola circumscripció electoral d'efectes centralitzadors, per la densitat del cens electoral de Barcelona i cinturó? Cap.

Com ja s'ha al·ludit en escrits publicats a la premsa, possiblement, en el transcurs dels debats parlamentaris, es reforçarà la defensa de les vegueries, citant l'Estatut del 32, més sense transcriure cap article, cosa ara faig:

L'article primer deia: «Catalunya es constitueix en regió autònoma dintre de l'Estat Espanyol de conformitat amb la Constitució de la República i el present Estatut. El seu organisme representatiu és la Generalitat, i el seu territori, el formen les províncies de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona en el moment de promulgar-se el present Estatut».

En l'article sisè, paràgraf segon, concretava: «En relació amb les facultats atribuïdes en l'article anterior, l'Estat podrà designar en qual-sevol moment els delegats que cregui necessaris, per tal que vetllin per l'execució de les Lleis»...

Així quedava establerta la dualitat de poders dintre del territori de Catalunya, puix la Constitució del 31, en els articles del 18 al 22, també ho preveia.

L'Estatut del 32 es millor no recordar-lo, fer-ho és pura demagògia, ara bé, si el fer-ho és per donar valor a les aplicacions de després del 36, no podem considerar-les, com tampoc volem recordar aquell període de temps anarco-marxista.

Coneixedor de les legislacions del 31 i 32, a l'agost del 1978, vaig enviar a la Comissió dels Vint, un esborrany d'Estatut de Catalunya. Comunicant-me acús de rebut el President Andreu i Abelló.

El 12 de Novembre de 1978, enviava la presentació d'esmena a les Disposicions Transitòries. Cinquena. Acús de rebut del dia 14, deia

rant la convenient correcció dels límits de les de Lleida i Girona, en la Cerdanya». Ara aclareixo: excepte la comarca de la Cerdanya que queda partida, dintre cada província hi ha un nombre determinat de comarques.

«Per tal de lograr un sistema de representació proporcional i assegurar a més l'adequada representació de tot el territori de Catalunya, s'imputaran uns coeficients per nombre d'habitants i per nombre de quilòmetres quadrats, dividits per dos, que són els conceptes considerats: habitants i territori. Per cada 50.000 habitants es donarà el coeficient 1, i el mateix coeficient 1, per cada 320, quilòmetres quadrats, que sumats i dividits per els dos factors, ens dona el nombre total de Diputats, a elegir, per tot Catalunya. Sistema que aplicat a cada circumscripció electoral, designarà el nombre de Diputats corresponent.»

Per circumscripció electoral d'acord amb l'article 68-2, de la Constitució resulta:

Província de Barcelona	4.500.000.-	hab 7.733.-	Qms = 57	Diputats
Província de Girona	460.000.-	hab 5.886.-	Qms = 14	Diputats
Província de Lleida	360.000.-	hab 12.028.-	Qms = 22	Diputats
Província de Tarragona	490.000.-	hab 6.283.-	Qms = 15	Diputats
Total.....				108 Diputats

La circumscripció electoral de la província de Barcelona, malgrat mantenir un nombre de Diputats equivalent a una majoria, quedaria molt lluny de la desproporcionada majoria, pot dir-se de 2/3.»

Malgrat la correcció «a cop de gorra» que es va fer, el Parlament de la Generalitat de Catalunya, podem dir que és sols de la província de Barcelona, quan creiem que el Parlament ha d'ésser de tot i per tot Catalunya. Crec que la distribució territorial de Catalunya, s'ha de fer d'acord al temps que vivim, no s'ha de fer una distribució territorial de camí de ferredura o de carro, quan per les autopistes anem a més de cent per hora. No s'ha de caure en la dualitat d'organismes paral·lels, convertint la Democràcia, amb un procés polític «enxufista» o d'endoll, s'ha d'obrar amb honestitat i rigurositat creant l'amalgama de poders Govern-Generalitat, que formin un tot, com un teixit de doble tela, quina fortitud perpetuï el procés polític genuïnament democràtic, amb la més correcta interpretació de la Constitució i de l'Estatut de Catalunya.

Daniel Alavedra i Gassol

Mapa de Catalunya de les comarques i províncies.

Gabarro Hermanos. %

MADERAS

SABADELL

ALMACEN PREFABRICADOS:

Ctra. Torre Romeu, s/n

Teléfono 726 19 11 (7 líneas)

DEPTO. DECORACION: Avda. José Antonio, 120

Teléfono 710 20 10 - 710 04 93

POLINYÀ

ALMACEN MADERAS:

Ctra. Mollet a Sentmenat, Km. 5,4

Teléfonos 725 81 06 - 725 82 99

Apartado de Correos 133

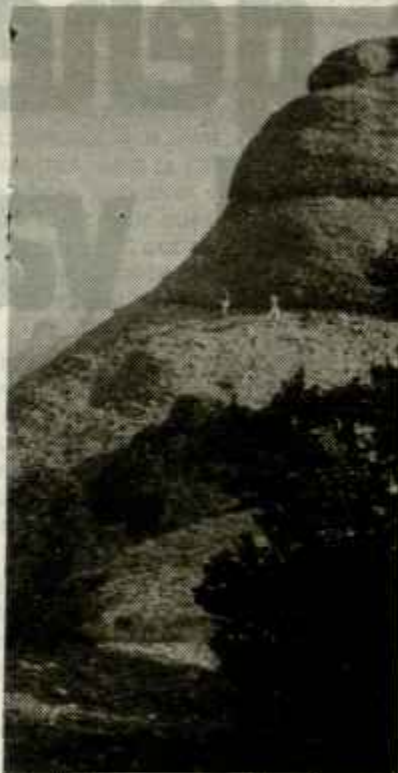
Dirección Telegráfica: MAGABA

Biblioteca de Comunicación
Biblioteca General
CEDOC

Montserrat

Montserrat és el Monestir-Santuari de la Patrona de Catalunya, un Monestir Benedicte, amb un Santuari Marià, situats dalt d'una muntanya característica.

La Muntanya.- Sorgida del fons d'un gran llac, a conseqüència d'un cataclisme geològic, la muntanya es presenta com un conglomerat de roques de sedimentació, treballat pels agents atmosfèrics en una bella varietat de pics, de formes sorprenents i fantàsiques. Aquesta configuració particular li ha valgut el nom de Montserrat, muntanya serrada. La seva mole inconfusible s'aixeca gairebé a plom sobre les terres baixes, al cor geogràfic del Principat. Visible des d'una gran extensió de les terres catalanes, ha esdevingut fàcilment un símbol patriòtic. També la seva bellesa natural, matisada per una vegetació abundant enmig de la grandiositat i originalitat de les penyes, la fa interessant al turisme, a l'excursió i àdhuc a l'esca-

lada. En aquest sentit ha vingut a ésser un símbol literari del paisatge íntim i de l'ascensió interior. Però per damunt de tot, la muntanya ha pres sempre una significació religiosa. I això ben concretament, d'ençà que fou escollida per la Mare de Déu com a Muntanya Santa d'una advoca-

ció peculiar i un dels més importants centres marians de pelegrinatge.

El Santuari.- La Mare de Déu es féu històricament present a Montserrat en els temps de formació de la Catalunya Nova. Aquesta presència es concretà en una imatge tresor de la pietat, venerable pel seu valor artístic. La Mare de Déu de Montserrat és una talla romànica dels segles XII-XIII, bellament decorada i policromada, que representa la Mare de Jeſucrist en actitud hieràtica, però d'una gran dolcesa, amb el Fill a la falda. El color fosc de la seva cara ha motivat els apel·latius de Verge Negra, Verge Bruna i el més familiar de Moreneta, amb què la designen els seus devots. Edificat al voltant d'aquesta imatge que ha rebut el culte de totes les generacions, el Santuari és un lloc d'unió, on es troben els homes de les procedències més diverses, i, reciprocament, un focus d'irradiació de la devoció a la Mare de Déu, sota un particular aspecte de culte i de litúrgia.

Pelegrins.- Quasi no hi ha cap acte important en la vida dels devots catalans, que no es relacioni amb el Santuari. Aniversaris, jubileus, acabament d'estudis, llicència del servei militar, prometatges, festes de família. La dita popular retreu sobretot els

matrimonis: «No és ben casat qui no duu la dona a Montserrat» I s'ha de notar que l'adagi val igual per als nostres dies: encara que amb les facilitats d'avui els nuvis van a altres bandes, no deixen de passar per la Muntanya Santa a encomenar la seva nova vida a la Mare de Déu.

No es poden comptar els pelegrins que arriben de totes les regions d'Espanya, no poques vegades a peu, en virtut d'una promesa o per alguna intenció especial.

En el món, el nom de Montserrat és conegut a totes bandes. La Muntanya Santa reb pelegrins de tots els continents. Són freqüents les visites de cardenals i alts dignataris eclesiàstics i també civils.

De Catalunya i de fora de Catalunya, en un any visiten Montserrat, passa un milió de persones. La gran majoria, naturalment, hi pugen per devoció. Però, si també n'hi ha que pugen com a turistes o curiosos, no poques vegades baixen com a devots. És el miracle constant de Montserrat.

Volguen retre homenatge, en aquest primer nombre a la Patrona de Catalunya, ho fem amb apunts de QUE ES MONTSERRAT.

Natura

Ordenació del territori, desenrotllament urbà i contaminació

En l'estudi dels diferents sistemes utilitzats en la lluita contra la contaminació ha de tenir-se sempre present l'existència d'una íntima correlació entre el sòl, l'aigua i l'atmosfera que és a voltes oblidada pel legislador i pel tècnic en el moment d'emetre un text legal o el projectar unes mesures correctores per mitigar l'impacte ambiental d'una activitat, té únicament presents, un determinat tipus de contaminació, sense considerar les repercussions que les mesures projectades puguin tenir vers una altra part del mitjà ambient.

És per això que devat qualsevol política de protecció del mitjà ambient, es fa interessant de destacar la interrelació existent entre les diverses formes de contaminació de l'hodrosfera, de la geosfera i de l'edafosfera, ja que es pot transferir fàcilment un tipus de contaminació d'un mitjà

la xarxa d'estacions depuradores conduirà al consum de kilovats d'energia, que deuran ésser produïts per una central elèctrica que causarà una contaminació en l'aire, i en les mateixes plantes depuradores es produiran uns llocs que tindran d'ésser eliminats i àdhuc podria produir-se una contaminació en el sòl; aquí tenim un cas clar de transferència de contaminació en dos aspectes: Un d'ells de mitjà de l'aigua a l'atmosfera i al sòl i un altre de transferència intercomarcal des d'on està situada la central elèctrica. Per tot això no es pot realitzar una política de protecció del mitjà ambient puntual, sinó que pel contrari deuen tractar-se aquests problemes des d'un punt de vista global, des d'una perspectiva de política integral d'ordenació del territori, posant especial èmfasi en la capacitat màxima, de recepció de

industrial a la Catalunya agrícola, és necessari fer un anàlisi objectiu dels diversos models de desenrotllament que han d'aplicar-se a les necessitats de creixement de la nostra nacionalitat, conjugant-se aquests resultats amb les tecnologies existents, per lograr disminuir l'impacte ambiental de les activitats humanes siguin industrials o urbanes.

Aquest anàlisi comportarà un intent d'armonitzar les activitats actualment existents amb la nova creació perquè la contaminació total resultant sigui mínima en tot l'àmbit territorial.

Pere Alavedra Ribot
Ingenyer Industrial.

Gabriel Mata Oorbitg

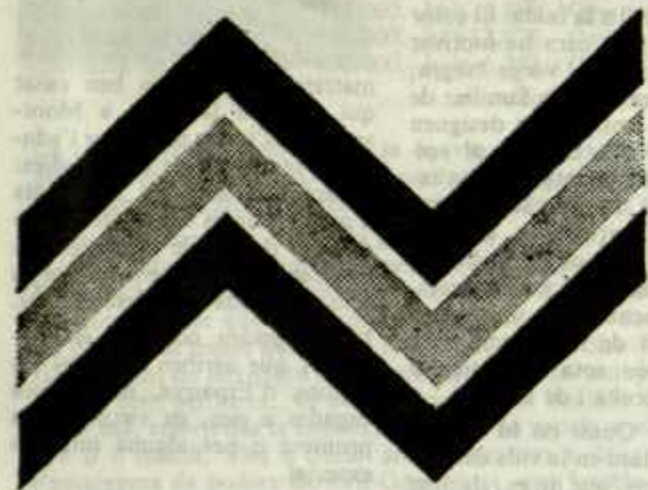
Soci Fundador i membre del Consell de Govern del Partit de Demòcrates de Centre Units de Catalunya P.D.C.U.C., va deixar aquest món el dia 7 de Juliol de 1980, al recordar-lo, rendim homenatge a l'amic, i a l'home de bon fer.

Comerciant, si vols augmentar les vendes
anuncia en «ALTERNATIVA»

Tel. 725 68 52

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

almacenes generales del vallés

**25.000 m² de Almacenes
Distribución y Transporte**

**de mercancías,
de toda clase**

**con camiones propios o
su transportista habitual.**

C/. R. Llull, 10 - T. 710.00.50

**Junto cruce Autopista A-18-B-30
Salida Sabadell Bellaterra.**

La problemàtica dels empresaris espanyols

Com la majoria dels homes de negocis de la meua generació, he viscut tancat i consagrat als problemes de les meves empreses, sense que em fes falta cap ciència específica, més que la de crear, per pròpia vocació, amb dedicació total i dinamisme, amb la imaginació per fer quelcom diferent i millor que els altres, necessitat que surgia de les pròpies exigències del mercat, però sense tenir que estar pendent de les dificultats inesperades de tota naturalesa, que avui ens surgen per tots cantons, i que ens obliguen a ésser polifacètics en multitud de problemes que ens envolten, amb els conseqüents lapsus i pèrdua de temps.

El nostre objectiu era treballar i lluitar per millorar i abaratir la producció, obligant-nos a noves inversions, creant les bases i exercint l'autèntica Economia de Mercat, en benefici del públic consumidor, i construint les plataformes de llançament per competir a qualsevol mercat internacional. Aquesta única forma d'invertir és la que hem conegut per crear riquesa i treball, amb el ben-estar conseqüent, evitant l'asfíxia i tragèries que en l'actualitat patim: crisi, atur, i inflació.

Per això no em cansaré de repetir que el fet d'entrar o no a formar part de la C.E.E., ha d'ésser independent i espero de la nostra preocupació per tecnificar de manera cada dia més sofisticada els nostres processos de producció, per poder ésser competitius dintre i fora de les nostres fronteres.

Per aconseguir això, fa falta, no sols la nostra inquebrantable voluntat, sino també l'entorn adequat que ho faciliti.

Desgraciadament des de l'any 1.973 els polítics, els economistes i els tecnòcrats no han pogut o no han sapigut realitzar una política econòmica coherent a mig i llarg termini, per tal que l'empresariat espanyol sapiguem cap a on hem de dirigir els nostres passos.

Les lluites internes per el poder polític, en perjudici de la funció de govern, de resoldre els problemes socials i econòmics, han anat desvaloritzant la vida nacional, donant lloc als factors inflació, atur, crisi, desordre i terrorisme, que condueix als pobles, les nacions o estats a la ruïna.

No és lícit imputar tots aquests mals a la crisi mundial, és massa fàcil dir que la nostra inflació és deguda principalment al preu del petroli, si bé s'ha de reconèixer les grans dificultats de tot tipus en que s'ha tingut d'enfrontar i té de superar el Govern, en aquesta època de transició.

Reconeixent que molt s'ha avançat en el terreny legislatiu, és una obligació assenyalar que fa falta una àgil aplicació de les lleis. No n'hi ha prou que el Congrés i el Senat les hagin aprovat, és indispensable que des d'aquest moment, els funcionaris, des del primer a l'últim, tinguin les oportunes instruccions i poder de delegació per tal que els expedients puguin formular-se a l'entorn de les noves disposicions o normes, siguin despatxats i solucionats amb la major celeritat, amb la responsabilitat que el càrrec exigeix al funcionari públic. Avui els empresaris, ens veiem envoltats en un embolic burocràtic administratiu ple de confusions i contradiccions que contorben diàriament la nostra vida de treball i que la fan a voltes inviable.

Ha d'existir un principi inalterable d'autoritat, -autoritat real-correlacionada en tots els estaments de l'Estat, que fagi renèixer la confiança i l'obligació de complir les lleis, per la seva justesa.

Els Governants per no enfrontar-se amb l'oposició, han volgut combatre la inflació i l'atur de la manera més simplista, com és la d'utilitzar la política monetària, quan els problemes que avui ens sotjen, exigeixen solucions coherents, que abastin tota la problemàtica social-econòmica que sofreix el País: Falta de treball, d'ordre i d'inversió.

Amb la idea de combatre la inflació i l'atur a base d'una política monetària restrictiva, sols s'ha aconseguit descapitalitzar i promoure les conseqüents suspensions de pagaments i àdhuc la fallida de mils d'empreses, i 1.200.000, productors en atur. S'ha tolerat les vagues salvatges, s'ha consentit l'absentisme i la baixa productivitat, sense que l'empresari pugui tenir cap amparament a ajut, davant una minoria insignificant que emprant la coacció i els «piquets» s'en, podriem dir-ne, apropiat de l'empresa, mentre la política econòmica de l'Estat ha situat les càrregues financeres a límits insuportables.

L'empresariat ho soporta, esperant temps millors per sortir endavant, confiats amb la seva imaginació i ganes de treball.

Els que encara tenen recursos econòmics i els joves, estan buscant millor sort, en altres països d'autèntica economia de mercat o d'un present més atenciu.

les empreses, provocant una demanda de diners que es paguen a qualsevol preu, considerant-los una mercaderia més, subjecte a la llei de l'oferta i la demanda, quan el diner monopoli de l'Estat no pot ésser-hi considerat. Diner per altra banda, que no serveix per crear riquesa, sino per boixar forats, fins que la teulada s'enfonsi. Recurrint aleshores a l'equivocat sistema de sol·licitar l'ajuda de l'Estat. Seguint així, confonent causes amb efectes, volent solucionar els efectes, sense atacar les causes al seu degut temps. Qui amb aquestes condicions va, o pot invertir, creant els conseqüents llocs de treball?

La inflació tan temuda i inadequadament combatuda està produint més inflació i atur. Totes les institucions financeres mundials i els grans estadistes recomanen, evitar a tota costa els dèficits en el pressupost nacional, puix es considera com el primer activador d'inflació, doncs bé, Espanya, el pressupost per aquest any 1.980 ofereix un dèficit de 400 mil milions de pessetes, i el presentat a les corts per l'any 1.981 supera els 500 mil milions, o sigui que els dèficits dels anys 1.980 i 1.981, són superiors a l'import del pressupost de l'Estat de l'any 1.977, factors que forçosament condicionen un detriment de la liquiditat disponible.

Els pressupostos de l'Estat en els últims anys, en mil de milions de pessetes són: any 1.975, 656; any 1.976, 785; any 1.977, 967; any 1.978, 1.433; any 1.979, 1.732; any 1.980, 2.284.

Deducció lògica el major procés inflacionista es produeix a nivell de la pròpia administració, que per altra part pretén combatre-la apretant el cinturó del sector privat.

El País no podrà resistir aquests dèficits, a menys de que un rígid control del gasto públic consumptiu, deixi marge perquè el Govern pugui emprendre obres públiques o la construcció de vivendes, deficitària durant varis anys; concretament, en 1.977 el dèficit era de 450.000.

Tot això ja ho vaig manifestar també en una conferència pronunciada a Gijón, el 6 d'agost de 1.980.

El país necessita l'aplicació de mesures d'urgència per reanimar l'ànim decaïgut dels ciutadans, i la pèrdua de vitalitat es posa en evidència amb la important disminució del consum elèctric, de la matriculació de cotxes, de les vendes en els grans magatzems i dels productes de consum en general.

La confiança, l'optimisme i el pessimisme són contagiosos o encomanadissos, i en la majoria dels casos sols l'exemple d'uns quants empresaris que tenen una perspectiva de treball, arrastra a tots els altres; són les raons inesperades de la micro-economia. I així succeeix que els empresaris amb recursos o sense ells, es llencen a crear llocs de treball, davant la més petita possibilitat que s'els ofereix.

L'alegria del treball assegurat i aquest moviment contagiós, deuen ésser fomentats i aprofitats pel Govern per donar-nos consciència i convenciment de que no està tot perdut, si les ànsies de treball són una il·lusió comunitària, i amb superació de la indiferència, causa de les despeses, de l'oci i del vici, és induït l'estalvi.

A falta d'un mercat interior actiu i solvent, s'estan realitzant grans esforços per obrir camí cap altres mercats, malgrat l'irreal paritat de la pesseta, principalment en els tres primers trimestres de 1.980, i encara ara, el fet d'ésser el país de l'Europa Occidental de més baixa productivitat, i el major nombre d'hores de treball perdudes per vagues, frenant el dinamisme exportador. Quan no es produeixen perjudicis incalculables, com els que ha produït la vaga d'estivadors, amb els molls carregats de mercaderia per ser exportada, caducant crèdits i sense poder percebre els empresaris els imports que estaven esperant per poder atendre els seus compromisos; apart dels naturals transtorns, en les mercaderies menys afectades, les despeses d'ocupació del moll, fan desaparèixer l'escàs benefici previst.

Per aquestes causes perdem els mercats internacionals i els estrangers es fan amos del nacional amb el vist i plau de l'Administració, i així dia a dia, es fomenta el deteriorament econòmic del nostre país.

Si analitzem la nostra balança comercial, veurem que la situació cada dia s'agreuja, això ho veiem constantment reflexat en els informes dels Bancs, de les Càmares, de la CEOE i àdhuc, molts il·lustres economistes que fins fa poc afirmaven que, la crisi no era tan greu i que les mesures preses paliarien la situació, no amaguen la seva preocupació.

En les seves respectives visites a Madrid:

Von Bismarck, net del Canciller, i membre del Parlament Europeu

ment un mateix poble, no obstant els nivells de vida, riquesa i benestar són ben distints. La raó està en el sistema socialista d'estat i en el de lliure economia. La productivitat de la República Federal és 100, i en l'Alemanya de l'Est és sols 50, la meitat.

Wassili Leontieff, Premi Nobel d'Economia, va dir: «Les taules INPUT-OUTPUT, deuen servir fundamentalment per adequar l'estructura de producció i la productivitat, a les necessitats socials i a la demanda previsible en el futur. És una dada universal, que sense moderació de salaris no es pot crear llocs de treball. Àustria és un exemple.»

Com a punt final vull fer constar, que és lògic, que les negociacions amb el Mercat Comú es tractin a nivell polític i per funcionaris experts, per aconseguir per Espanya les millors condicions, però, al mateix temps s'hauria de crear un cos administratiu per estudiar a fons

les repercussions, que la nostra incorporació tindria per els distints sectors empresarials i per la nostra economia, facilitant la reestructuració de les indústries competitives, fins lograr el grau de desenvolupament dels països de la Comunitat. La tecnificació constant dels processos ens situa en posició inferior respecte a les grans indústries de base, que exigeixen grans inversions per home col·locat, o lloc de treball; desavantatge que pot compensar-se amb la complementària indústria transformadora, car el valor afegit, és el que dona major riquesa, i també dona més llocs de treball. Indústries transformadores que són del més diversificat tamany, on la imaginació de l'empresari té un pes específic important. És l'estudi exhaustiu d'aquest aspecte de la nostra integració, per on el Govern tindria de canalitzar els seus recursos i ajudes.

Antonio Enrich Valls

Radio Grau

Rambla, 14 - Tel. 725 93 33
des de l'any 1.930
al vostre servei

distribuidor oficial

PHILIPS

**TALLERS
CALDERERIA
TEXTIL, S.A.**

SABADELL TALLERS I OFICINES:

Riu Ripoll s/n - Tel. 716 45 60 - 725 55 80
Correspondència postal: Agnès Armengol, 17

Canviadors de vapor
Tancs i dipòsits
Autoclavs
Aparells i barques per tenyir
Secadors
Construccions metal·lúrgiques
Especialitats d'acer inoxidable
Caldereria en General

DIVISIÓ D'AIGÜES

Filtres autonetejadors
Rotors i turbines d'airejar
Equips auxiliars

TEJIDOS
**CAROLINA
COLL**

SALUD, 151
TEL. 725 11 38
SABADELL

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

Futbol

La decadència futbolística de Catalunya i el seu possible ressorgiment

Si els milions d'aficionats catalans que han passat, per can Barça, Sarrià, la Creu-Alta, i tots els restants camps de futbol de Catalunya, i els milers que cada diumenge i dies feiners, millor dit, nits, els omplen, se'ls hagués dit, deu o cinc anys enrera que l'any 1980, dels trenta-un -31- jugadors, seleccionats per formar part dels equips nacionals d'Espanya, seleccions A, i B, no hi hauria cap català, com ha succeït en la confrontació amb Polònia, celebrada a Barcelona i Mielec, aquest mes de Novembre, en preparació pels campionats Mundials de 1982, a celebrar a Espanya, segurament àdhuc el més, dient-ho mal dit derrotista, hauria preguntat; Quantes barres has visitat? o quina tiradora de cartes t'ho ha dit?. Però és així, ja no és decadència la del futbol català, el seu estat és més greu, ha arribat al cul del sac.

Amb quin estat d'ànim presidiran els màxims responsables del futbol a Catalunya, els partits que en el proper Mundial 1982 es juguin a Barcelona, sense l'alineació en l'equip d'Espanya d'un sol jugador català dels Clubs Barcelonins?.

S'ha de reconèixer que en justícia, Catalunya no té en l'actualitat jugadors de talla internacional, a excepció de Solsona del València, que ja porta anys de futbol.

Res d'estrany que això passi, comprovant que en les formacions habituals, dels equips del Barcelona, Español i Sabadell, no hi ha més d'un jugador català, a cada un d'ells.

Recordem que en els anys 30, 40, 50 i àdhuc 60, les alineacions dels tres Clubs indicats, estaven formades, com a base, per jugadors de casa.

Per no cometre injustificats oblits, en representació de tots els jugadors alineats, recordaré els porters més destacats de cada equip, després dels que podriem dir-ne mitològics Zamora i Estruch: Nogués, Ramallets Velasco, Sadurní, Martorell, Trias, Florensa, Masip i Pujol.

Que lluny estem de les temporades 1933-34-35 en que el Sabadell, amb un equip d'onze catalans va quedar campió de Catalunya, i Sot-Campió d'Espanya: Masip, Morral, Giner, Gracia, Duran, Mota, Sangüesa, Calvet, Gual, Barceló i Esteve; Massip, Morral, Blanc, Argemí, Font, Gracia, Sangüesa, Calvet, Gual, Barceló i Parera, però no eren onze, sino tota la plantilla de casa, els Castillo, Galvany, Carol, Colungo, Sitjes, Fournier... àdhuc l'entrenador Tena I. I aquell altre Sabadell, que en la temporada 1947-48, lograva la gesta de sols perdre, en tota la segona volta del campionat de Lliga Primera Divisió, un sol partit, al camp del Celta: Pujol, Bayo, Telechea, Santacatalina, Modol, Cerveró, Navarro, Toni, Vázquez, Pallás i Mario.

Un equip compacte, amb uns darrers que no deixaven entrar el jugador contrari dintre l'àrea, amb la pilota controlada; un Pujol que ho parava tot; i una delantera que brodava les jugades, driblant amb el cos, passant la pilota, al buit, pel costat que tenia aventatja el company, rematant tots cinc delanters a gol, en la que «er niño» de la forma més inverosimil, feia entrar la pilota per l'esquadra. Allò era futbol de 18 quilats.

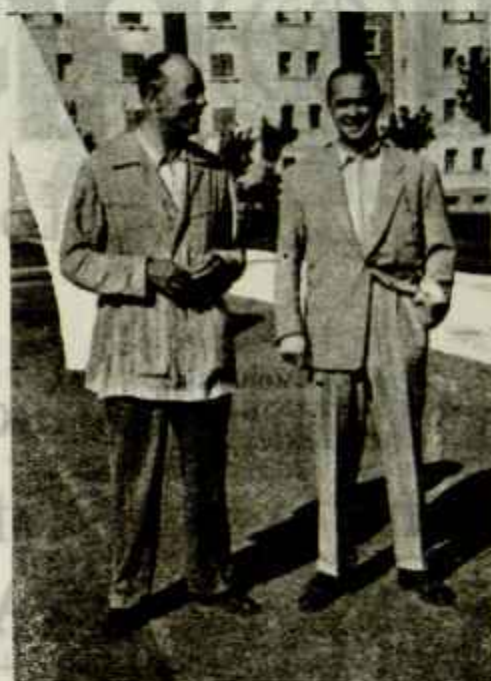
Quins equips tenia el futbol català d'aquelles èpoques! El Barcelona de les cinc copes!

Amb quina facilitat arribaven els jugadors de classe certa, dels equips comarcals, als tres Clubs punters; com exemples esmentaré Raich, del Molins de Rei, Navarro del Gavà, al Barcelona; Oliva de l'Olot a l'Espanyol; Pujol d'una penya «Els Popeys», Telechea del Vich, Toni de l'Olot, Módol del Manresa, Cerveró del Creuallenc, al Sabadell,... i tants d'altres així, d'un equip comarcal a Primera Divisió. Es que ara no existeixen aquests jugadors, en els actuals equips modestos Catalans?.

Els Besora, Segarra, Bosch, Fuster,... no tenien d'envejar res a cap mag d'avui.

Quina ha sigut la causa d'arribar, la potència futbolística de Catalunya, aquesta situació tan llastimosa?.

El tenir els Clubs masses diners o facilitats de disponibilitat monetària, les Junes han actuat d'esquena al camp de joc. Mirant a la gra-

Ricardo Zamora i Vicenç Gracia, fotografiats a Burgos durant la celebració del primer curs de preparadors de futbol que va tenir per marc, la vella i bella ciutat Castellana.

cat, s'omplen amb la propaganda ben orquestrada del fitxatge d'un jugador foraster, extranger, millor, encara que resultés un «bluff», una mitjanja.

No s'han preocupat pels nois de Molins de Rei, Gavà, Linyola, Arbós, pobles que esmento com exemple, en representació de tots els del Principat.

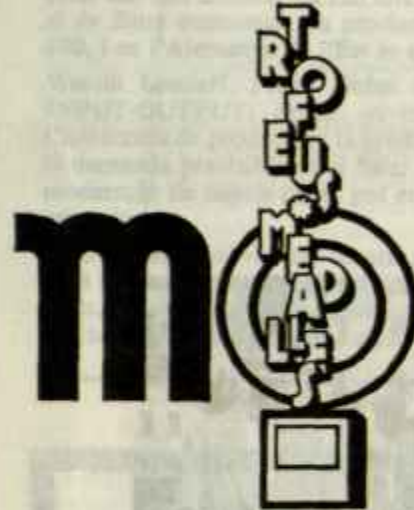
També hi ha una altra circumstància, els jugadors de la diguem-ne època d'Or del futbol català, eren més aficionats, que professionals i com ex-jugadors, àdhuc sense ésser entrenadors, alguns d'ells es varen dedicar a ensenyar i formar futbolistes, un exemple el trovem amb En Antonio Estruch, que amb dedicació constant entrenava i va ensenyar a Pujol, tot el que ell sabia, condicionant-ho a les condicions físiques, més aviat baix d'estatura. Com que no podia agafar la pilota, amb una «palomita» com feia en Ramallets, les «despejava» de puny, les pilotes que anaven a entrar per l'esquadra. A sota els pals era quasi imbatible. En desventatja d'envergadura, amb certs delanters, fallava en les sortides; va trobar la solució: quan surtia al terreny de joc, des del mig de la porteria amb el taló, assenyalava fins el lloc on el seu cos cobria la porta, fent des d'aquí un angle a dreta-esquerra a l'altura del país. Clavat en aquestes ratlles, quants gols va salvar al Sabadell!.

Si Arconada fes igual, possiblement hauria evitat algun gol dels marcats per Anglaterra i Polònia.

Esperem que d'aquí al 1982, ja falta poc, els responsables del futbol català, ens donaran l'alegria, de que Catalunya pugui tenir a la Selecció Nacional algun jugador, que fagi possible guanyar el Mundial 1982 a Espanya.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Crec que per lograr-ho, els ex-jugadors del Barcelona, Espanyol i Sabadell, tindrien d'apadrinar futbolísticament parlant, entrenant i ensenyant tot el que ells saben a un jugador que consideressin té les condicions idònies a les seves, imitant el que semblava impossible

Trofeus, copes, medalles, insignes, clauers, retòls, plaques commemoratives, etc.

Treballs especials en bronze i aleacions

Arimon, 113 telèfon 725.49.77 725.41.87

SABADELL

ciclisme

Monuments

A la nostra Pàtria hi ha pocs monuments dedicats a la bicicleta o a algun dels seus corredors.

Fa temps es va pensar erigir un monòlit a la memòria de dos periodistes que varen consagrar tota la seva vida a l'esport ciclista. Es tractava de Francesc Canto-Arroyo i Ramon Torres.

Sabadell, gràcies a l'esforç d'un grup d'afecionats, erigi un monòlit al ciclista genuïnament sabadellenc i model de corredors, en Pere Sant i Alentà. L'autor d'aquest pilar, fou el notable i malaguanyat artista local Joan Mauri i Espadaler.

Algunes esteles per aquí per allà, assenyalen el lloc on ocorregué un accident. Prop de la Colònia Bebié, és recordada la mort de dos fotògrafs francesos, que seguïen el Tour, en una de les vegades que aquest entrà a Catalunya. Entre la Seu d'Urgell i Puigcerdà, una pedra fa memòria de l'accident que va costar la vida al ciclista Martí de Terrassa.

En canvi a França i Itàlia n'hi ha més d'un. Avui, per no ésser exaustius, només reproduïrem les inscripcions que figuren en els monuments dedicats a Eugène Christophe a Santa Maria de la Campana i a Fausto Coppi al coll de l'Izcard.

Diu el primer: «A l'any 1.913, Eugène Christophe, primer de la classificació de la Volta a França, víctima d'una averia en la bicicleta al Tourmalet, va reparar ell mateix la forquilla en una ferreria, després de recórrer bastants quilòmetres a peu per la muntanya. Malgrat la pèrdua del seu liderat, Eugène Christophe no va abandonar la prova que hauria pogut guanyar donant, així, un exemple d'extraordinària voluntat.

Diu el segon: A la memòria de Fausto Coppi, 1.919-1.960, els lectors de l'Equip».

Si les nostres entitats ciclistes no anessin tan malament de diners, podrien fer quelcom que els donaria més fama que no pas els èxits dels seus corredors que, per cert, són molts. Podrien erigir un monument a la bicicleta amb motiu dels seus primers cent -100- anys.

En Joan Mauri i Espadaler, feu un projecte grandios que, de poder-se realitzar, donaria categoria a la nostra Ciutat.

Aquest dibuix, completíssim com tot el que feia en Mauri i Espadaler, «dorm» en un dels calaixos de la conselleria de Cultura perquè,

de moment, és una obra difícil de fer per qüestions crematístiques.

L'Any passat, a Itàlia, s'en va inaugurar un dedicat a la bicicleta, però quina diferència amb el projectat pel nostre artista!

I és que Ell, en els últims mesos de la seva vida, hi va posar tant d'amor, tant d'interès, que per força havia de sortir una obra d'aquelles que donen prestigi a una ciutat.

j.c.c.

N. de la R.- El nivell cultural i el civisme dels ciutadans d'un poble, ciutat, nacionalitat i estat, guarden relació amb el nombre de monuments que hi trovarem pel veïnatge, places i camins. Essent així, realment el de Sabadell resulta desconsolador.

L'art romànic (I) L'arquitectura

Molt semblant a l'antic estil arquitectònic dels romans: arcs de mig punt, construccions sòlides i massises, entre el 1.050 i el 1.200 aproximadament. L'arc romànic brota en tota l'Europa Occidental més o menys per el mateix temps, presentant varietat d'estils regionals, tots emparentats de diferents maneres, però sense una font central. Una diversitat de factors contribueixen a un nou brot de vitalitat a tot l'Occident: per fi, el cristianisme ha triomfat en tots els territoris de l'Europa i es nota una creixent religiositat; els vikings s'han convertit al catolicisme; en el 1.031, el califat de Córdoba s'ha desintegrat, preparant el camí de la reconquesta a la Península Ibèrica; els magiars s'han establert a l'Hungria; 1.095, les Creuades, per alliberar Terra Santa; reapertura de les rutes comercials del Mediterrani pels ve-

neçians, genovesos i pisans. A partir del s. XI, les ciutats del desaparegut Imperi Romà d'Occident, comencen a recuperar la seva antiga importància. Geogràficament, els monuments romànics més importants es troven repartits en una superfície que pot representar el món catòlic de llavors. Tot això es reflexa en l'enorme increment de l'activitat constructiva. Un monge del s. XI, Raoul Glaber, resumeix el fenomen dient: «el món s'està revestint d'un blanc mantell d'esglésies». Aquestes en general són més grans, d'aspecte « més romà», doncs estaven cubertes per bòvedes en lloc de teulats de fustes, i en els seus exteriors apareixen ornamentacions arquitectòniques i escultòriques. (Cfr. «Htra. d'Art» H.J. Janson).

Salvador Torrents Vergés

Arquitecte

Comerçant, si vols augmentar les vendes
anuncia en «ALTERNATIVA»
Tel. 725.68.52

SPORTS-CAMPING- CARAVANING-SKI NAUTICA

esports
ALPINS

ESPANYA

SPORTCENTER

Ctra. Nacional 150, Qm. 14'700

Telèfon 785 88 27

TERRASSA

Rutlla, 31

Tel. 784 09 22

SABADELL

Rambla, 116

Tel. 725 47 67

Assaig

Rahona, la Rhode Grega o la Rodia Prehistòrica (Foto Farran)

Fotografia del Griu, que forma el remat de cada un dels pilars del Saló de Sessions de l'Ajuntament, davant entrada al Consistori.

moni dels texts antics i aparèixer, relativament abundant, monedes, encunyades amb la rosa simbòlica, a les excavacions. El més probable és que la població hagués quedat sepultada a molta fondària pels al.luvions del Muga; no sabent-se el seu emplaçament exacte, la seva problemàtica descoberta haurà d'ésser filla de l'atzar, en un futur imprevisible. Que la Rhode Grega s'alçà prop de les goles del Muga, sembla poder-se deduir d'algun que altre passat dels Texts Antics, on aquell riu és anomenat Tici «Feien Tici Flumend ad Rhodam», després del riu Tici vora de Rhode (Pompini Mela Chirographia), però les goles del Muga s'han anat canviant de traçat a causa dels esmentats al.luvions en el transcurs de dos mil.lenaris i mig d'anys «De Roses en sabem molt poc, el misteri comença amb el nom, que sembla més en relació amb els Rodis, que amb els focences, però el fet més greu és que mai no s'en ha trovat cap vestigi, i si tothom s'inclina a pensar que devia estar en el lloc de l'actual Roses és més aviat per simple perduració del nom.»

No es pot afirmar que l'emplaçament de Rhode la Grega -la Rodia- sigui l'actual ciutat de l'alt Empordà: Roses. No s'han trobat restes arqueològiques de la mateixa en la seva comarca. En quan a la suposició de que el Muga és el Tici, no n'hi ha cap prova històrica que ho confirmi, i resulta molt dubtós que ho sigui, si comprovem que malgrat haver transcorregut dos mil.lenaris i mig el Muga passà lluny de Roses, a uns quinze kms., i a la seva gola hi han sorres movedisses i terreny entollat, lloc, gens apropiat per l'habitabilitat.

En el Mapa de l'àrea amb troballes dels Pagesos del Pla al Principat-gent de la construcció de sepulcres de fossa- l'àrea no arriba a l'actual Roses, ni s'assenyalen troballes en el Muga. - (Història dels Catalans pàg. 68.-) Que el riu Ripoll fos el Tici, no es pot demostrar, com

Un dels primers pobles que establiren pont de relacions en un cap i altre de Mediterrani foren els Cretenses i els Rodis, coneguts per pobles del Mar o de la Cultura Cretomècnica. Els Rodis fundaren en terres de Catalunya la Rodia Prehistòrica o la Rhode Grega, Rhode vol dir terra de roses.

En el paratge que avui ocupa el Santuari de la Salut, es suposa la ubicació de la prehistòrica Rodia.

(Foto Farran)

Salut de Sabadell situat a mig km. del riu. Lloc que en el transcurs dels segles es pot dir que no ha canviat, car sols el riu s'ha enfonstat uns metres, perquè els seus marges són de terra forta, argila i també de l'anomenada fetge de vaca.

En Miquel Carreras, en Elements d'Història de Sabadell, ens diu que Rahona és el més important dels varis poblats Ibèrics d'aquesta comarca, sobre llurs ruïnes fou construït el poblat Romà d'Arragone, poblat del que s'han trobat restes arqueològiques, fins i tot industrials com pesos de teler i que avui figuren en el Museu de la ciutat de Sabadell.

Rahona està situat en un terme inmillorable per la seva habitabilitat, ja en la prehistòria, el que fa suposar que és la Rhode Grega o La Rodia Prehistòrica, per els mateixos conceptes que ha fet creure que ho és la ciutat de l'Alt Ampurdà: Roses.

La inclinació de pensar que Rhode la Grega (La Rodia) devia estar situada en el lloc de l'actual Roses, per simple perduració del nom, també es pot aplicar a Rahona. «Pompini Mela diu: Feien Ticis Flumend ad Rahodam». Rahona pot ésser més possible que Roses, car s'ha de tenir en compte el que ens diu en Ramón Méndez Pidal, que fins el llatí, la H era pronunciada amb les llengües anteriors per aspiració de gorge sorda. Rhode és el nom d'un poblat de les primeres civilitzacions prehistòriques conegudes, que a l'entrar al Llatí va fer Rhodam, per un romà cult. Els nadius a l'aspirar la H, tenien d'intercalar un so semblant al de la vocal A, que amb l'evolució i la influència llatina, si bé, desvincula la pronunciació de la H aspirada, permet la perpetuïtzació de l'A, entre la R. i la H, pronunciant-se Rahode o Rahodam, segons el grau de cultura, ambient i lloc dels nadius. La transformació de la D per N, s'ha de suposar degut a la pronunciació d'una per l'altra, possible, quan hom pot comprovar que una paraula d'una mateixa arrel llatina, són actualment pronunciades amb D i N, entre les llengües Castellana i Catalana; amb Castellà es diu Onda, amb Català diem: Ona, i són molts els que pronunciem Onna, malgrat escriure Ona. Per l'evolució de tota llengua viva s'ha produït el canvi de la E per la A, de la mateixa manera que el mateix canvi es dona amb el poblat romà construït sobre les seves ruïnes, Arragone, abans Arragone.

El fet que Rhode tingués encunyades en les seves monedes una rosa com a símbol, no predisposa creure que l'actual Roses de l'Alt Ampurdà fos la Rodia, malgrat la similitud dels noms actuals, puig la rosa simbòlica fa suposar que el poblat Ibèric de Rhode, es trobava situat en una comarca que els rosers eren planta silvestre o que les roses florien tot l'any, com succeeix en el terme de Rahona, Arragone i avui Sabadell.

Hi ha quelcom més que em fa suposar que Rahona és la Rhode Grega. Fins el segle XV l'escut d'armes de Sabadell portava per símbol heràldic la figura d'un griu, junt amb l'escut de la ciutat de Barcelona, Miquel Carreras suposa que podia ésser l'escut de la casa de Toghores, però, no puc deixar de creure que fos primer l'heràldic de Rahona o Rhode, després de la troballa de la famosa porta dels lleons a l'illa de Creta.

F. Croubessó

Activitats casolanes

Cuina

Nadal i Cap d'Any són festes d'intimitat familiar. Per aquestes reunions no hi ha lloc més adient, per celebrar-les, que el voltant d'una taula, per això us suggerim uns menús per si són del vostre gust. Per molts anys que des d'aquestes Festes Nadalenques tots tinguem, Pau, Amor, Treball, Felicitat i satisfacció per sentar-nos a la taula.

MENÚ DE NADAL

Consomé de tòfona
Llagostins al Xampany
Amanida Nadalena
Pintada Enric IV
Gelat de Xerez

Consomé de tòfones (trufas)

500 grs. de xampinyons.
100 grs. de tòfones fresques.
200 grs. de pestanagues.
1 manat de cebes tendres.
1 àpit.
200 grs. de mantega.
100 grs. de foie-gras.
200 grs. de crema de llet.
1 litre de caldo molt concentrat.

Tallar les verdures a quadrets, estofar amb la mantega, la ceba, pestanagues, àpit, xampinyons i les tòfones, coure-ho tapat, afegir-hi 1 litre de caldo. Retirar del foc quan hagi bullit uns cinc minuts. Afegir-hi la crema de llet i trocets petits de foie-gras. Repartir en tar-

Llagostins al Xampany

1 Kg. de llagostins
4 cebes xolota
1 Botella de xampany
50 grs. de mantega
1/2 litre de nata líquida
3 Ous
Sal
Pebre

Posar en una cassola la mantega, afegir-hi la xalota picada, quan estigui dorada s'hi posen els llagostins pelats (deixant-hi el cap i la cua) sal i pebre i el xampany. Deixar-ho bullir 2 minuts. Treure els llagostins. Desfer-hi una cullerada de «maizena» i deixar bullir de 3 a 4 minuts, afegir-hi el 1/2 l. de nata i els 3 rovells d'ou, amb el foc apagat. Col·locar els llagostins en una plata refractària, cobrir amb la salsa i posar-ho al forn a gratinar.

Amanida Nadalena

1 Escarola
1 àpit
1 cart
3 pomes
1 magrana
Oli, vinagre, sal, sucre, suc de llimona.

Tallar l'escarola i posar-la en aigua, netejar el cart i l'àpit de fils i tallar-ho a bastons d'uns 4 cms., fer-hi uns talls verticals i posar-los en aigua freda perquè se ricin els extrems. Netejar la magrana i tallar les pomes, pelades i passades amb suc de llimona. Posar sucre a les pomes i magrana desgranada i remenar-ho bé. Escórrer l'escarola, l'àpit i el cart, amanir-ho amb sal, oli i vinagre. Juntar tots els ingredients i servir.

Pintada Enric IV

100 grs. de cebes
100 grs. de mantega
1 rovell d'ou, pinyons, dàtils.
Sal i pebre, i «maizena».

Netejar, lligar i sal pebrar l'au. Dorar-la amb la mantega i afegir-hi les cebes, coure poc a poc durant 1/2 hora. Afegir-hi la crema i deixar coure, regant-ho amb el suquet. A la salsa s'hi afegeix el fetge fregit, una picada de pinyons i uns quants dàtils. Finalment colar la salsa espessir-la amb el rovell d'ou i una cullerada de «maizena» i re-tificar de sal, al gust de cada u. Es serveix l'au i la salsa per separat.

Gelat de Xerez

300 grs. de nata
3 Ous
50 grs. de panses de Corint
3 Cullerades de sucre
1 Copa de Xerez

Posar en remull les panses amb el xerez. Batre els rovells d'ou amb el sucre fins formar una pasta fina, afegir-hi les panses amb el xerez, les clares a punt de neu i la nata. Posar-ho en el congelador remenant-ho cada 1/2 hora aproximadament per evitar que cristal·litzi. Servir-ho en copes.

M.A.R.

MENÚ DE CAP D'ANY

Consomé regència
Lluç nevada
Green Salat
Cuixa de bè al whisky
Boles de meló al xerez

...

Consomé regència

(Per 4 persones)

1 Litre de caldo d'au
4 Rovells d'ou
1 Clara d'ou sense batre
1/2 Copa de xerez sec
Formatge de parma ratllat

Posar en una cassola el caldo fret, afegir-hi la clara d'ou sense batre. Acostar-la al foc i remenar fins que comenci a bullir. Posar-hi unes cullerades d'aigua ben freda, deixar coure un minut més. Colar-ho amb un tovalló humit. Afegir-hi unes gotes de xerez sec.

Servir amb tasses de consomé amb un rovell d'ou, i acompanyant apart el formatge de parma.

Lluç nevada

1 lluç de 1 1/2 o 2 kgs.
250 grs. de nata
100 grs. d'ametlles torrades
Sal, pebre, llimona.

Netejar el lluç, treure-hi l'espina, sal pebrar i ruixar amb llimona, farcir el lluç amb la nata i les ametlles picades. Posar al forn durant 15 minuts.

Green salat

Barrejar 1 ensiam francès tallat a la juliana, 3 troncs de margalló «palmito» a rodanxes, 1 ó 2 «aguacates» a boles, tot ruixat amb llimona, i 1/2 manat de creixens «berros». Amanir-ho amb 3 parts d'oli per 1 de vinagre, 1/2 ceba crua picada, 1 ou dur picat i julivert.

Cuixa de bè al whisky

1 cuixa de xai
80 grs. de mantega
1 copa de whisky
1 copa de nata
pebre de cayena
unes fulles de sàlvia i una mica de sàlvia en pols.
Sal i pebre.

Sal pebra la cuixa posant-hi també la sàlvia en pols. Dorar-la amb la mantega a la cassola i donar-hi voltes, mullar-la amb la meitat del whisky, flamejar, tapar i deixar que acavi de coure a foc suau.

Quan ja estigui cuita, s'escorra i es posa en una plata, calenta. Amb el whisky sobrant, es desgrassa la cassola, s'hi afegeix la nata, les fulles de sàlvia picades, un pessic de pebre de cayena. Tot això es cou un parell de minuts, tot remenant-ho, i es serveix amb la salsa a part.

Boles de meló al xerez

1 meló
xerez semi-sec
1 copa de cointreau
unes fulles de menta

Es talla el meló per la meitat, es treu la polpa en forma de boles i es posen a una fruitera, s'hi tira el xerez, que quasi ho cobreixi i el cointreau. Es deixa reposar a la nevera de 4 a 5 hores. Es serveix amb copes de boca ampla i es decora amb fulles de menta.

Maido Alavedra Ribot.

Als Lectors,
Anunciants,
Col.laboradors i
Benefactors,
«ALTER-
NATIVA»
desitja Felïç
Nadal i
Prosperós Any
1981

UB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

Humanisme i paisatge

En el món de l'Art, en pretendre comprendre l'intercanvi entre el món visible i el neguit interpretador, ens veiem immersos en mig, d'una òrbita, que a l'ensem que es recolza en uns suports estrictament materials, artísticament es precipita a actituds de canvi constant, canvi però, que no deixa en l'espai la incògnita del deslliurament total de valors adquirits, -vulgues no vulgues-, amb anterioritat; no cal entretenir-nos en valorar l'evolució o el progrés com si en fossin els capdavanters i ensem els únics proveïdors de tot art bell i noble. Pensem amb l'humanisme informador, amb el joc influent de la cultura i amb les relacions humanes en estat afirmatiu, i hàbit de viure.

El paisatge ja en la vida natural, ja en la seva transcripció per part de l'artista, comprès per l'aire, la llum i fins per la tendra o dura figuració, crea un domini. La traducció no la trobem estèticament resolta si l'artista, no ha fet una síntesi de les emocions rebudes i es recolza en valors primordialment espirituals.

Es per tant precis de considerar-lo humanísticament, és a dir, que per nosaltres tingui contingut o transcendència espiritual; cal que serveixi per activar tots els valors de forma, color, llum i de vida no immòvil, valors influents en el cor de l'artista en tots els moments creatius; cal que ensem serveixi per viure en veritat, consciència que no s'obté, si abans no hem sabut crear en nosaltres una entesa dirigida per l'amor. En aquests sentiments que prejutgen unes funcions plenament adaptades, s'ha de sentir totalment immersa la nostra pròpia vida, fidels a uns conceptes escrits per LOTZE: Ell escriu: «Jo em metamorfejo en els objectes; sento la meua humanitat en la Natura bruta; transfeixo a allò que es trova fora meu, la vida de tota la meua consciència». Hi ha qui permanece jove eternament i els seus fer i pensar es lliguen en punts bàsics de la joventut; Hi hà qui pel revés, els que envelleixen prematurament; no val a retrassar-se, ço essencial és intentar la comprensió i estimar totes quantes siguin aportacions honrades i sinceres de tot art més jove.

Corresponent comprensió a tot ço establitzat, madurat i espiritualment construït amb amor en el sentit plenament humanístic, deixant en llibertat, per altra banda, fer estima del sentit humanitarisme, que, tant com dir: (Desplaçament de la forma interna vers el predomini del reclam exterior), i menys encara fer-ne la substitució amb l'anomenat hominisme que al dir d'Aubrey i Bell, és «l'exaltació de l'home en si quant a mesura de l'home, que fa sorgir a l'home de si mateix, lliure dels vincles tradicionals amb la terra i el cel, i al superhome, lliure de tot escrúpol de pietat». D'aquest humanisme que no cal confondre com ens diu Vosler, «ni amb el superhome de Nietzsche, ni amb l'home del Renaixement, ni amb «l'esperit fort» de l'Enciclopedia».

És precis de viure un humanisme que sigui sequent als esforços adquirits i que moltes de les vegades ho són, com en simple plantejament, però que sempre deixen una saó de valors intel·lectuals i morals que projecten constantment problemes a nivell cultural, enfortint la nostra capacitat de conèixer, vigoritzant el contacte amb l'aire, la llum, el mar i les muntanyes i el pla i creant uns fets d'autèntica identificació amb la Natura.

«A la Natura, escriu Sánchez de Meriain en quan és font de contemplació estètica, l'anomenem paisatge; així la veuen el turista, el poeta, el Sant...» espiritualment i amb interès valuós l'artista desvetlla sentiments estètics reflexats, i humanísticament resol el problema traduint en obres de perfecta entesa la pròpia vida.

Hem estimat l'home i la figura de l'home estimant-el com a factor vital del paisatge a qui concedeix uns drets especials; d'ací que siguem estructuradors de formes i corrents de simpatia i amb coneixement plè del judici de coneixement que es condueix pels camins més brillants de la contemplació. La vida de les plantes i dels animals infonen al paisatge la movilitat indispensable per tal de regular el conjunt de realitat i d'abstraccions que ben dirigides, fan que pogem situar-nos per camins plens de personalitat en un humanisme inconfundible. L'Abstracció per ella mateixa és limitació de vida, sempre que vol relluir com a únic personatge. Així com en totes les Arts apreciem les habilitats com a valors molt secundaris i per tant no volem la prevalència de la imitació o la còpia, així també, en viurem dins la gràcia imperant de l'humanisme creador, ens trobem en l'obligació de reivindicar els valors que conviuen artista i espectador. Per tal de sentir el paisatge, es fa imprescindible estimar-lo; si el pintor no es proposa altra cosa que fer-ne una simple traducció imitativa, anem a caure en una simple vulgarització cremant la bellesa que viu involucrada en la Natura, reduint-la a una intrascendent il·lustració; per contra, si s'afanya, com diu C.D. Friedrich, «per una veritat més noble, mereix respecte. El pintor no ha de pintar solament ço que veu, si que també ço que veu dintre seu». És precis que l'humanisme creador de l'art ens condueixi per mitjà de l'artista a sentir i veure, al dir de Berenson «ço que nosaltres que no som artistes, no hem vist i potser mai veurem».

I encara, com defineix Jean Onimus, «Quan hom somnia el primer jardí, hom es diu que la felicitat d'Adam devia d'ésser la d'un artista, tota vegada que l'art no és per nosaltres res més que les runes i el testimoni d'aquella felicitat, una relíquia de la plenitud». L'artista com a home, moltes de les vegades es sent com vençut; tal és la força d'humanitat que s'inclou en tota la Natura; l'obra de Déu assegura la vitalitat constant del paisatge, l'artista veu en tot moment un fi al que sospira conquerir i en la contemplació humana de la Natura es refà de totes les engúnies que la incorporació de tota cosa bella a expressió plàstica li comporta.

Bella terra. Novembre 1.980

Joan David

Religió

Nadal... i Pasqua

La festa de Nadal és, sens dubte, la festa més popular del calendari universal. Ho és tant, que, fins i tot, és celebrada externament: amb guarniments i lluminàries als carrers i amb l'ornamentació pública dels anomenats «arbres de Nadal» per països en els que el cristianisme és minoritari i àdhuc perseguit i practicat clandestinament.

Però, encara que en aquests llocs darrers es vulgui camuflar o disfressar la festa tot donant-li un caire que no tingui res a veure amb la commemoració cristiana, no es pot pas negar que l'origen de la festa és netament cristià i religiós.

Nadal és una festa universal. És el reconeixement explícit o implícit de Crist. El vell Simeó ja va dir a Maria que el seu Fill Jesús seria una senyera combatuda, seria causa de que molts caiguessin i que molts d'altres s'alcessin.

Ara però, si analitzem l'esterioritat de Nadal, no cal pas posar en dubte que totes les lluminàries dels carrers i els concursos d'aparadors i tantes altres coses, no són més que un esquer per tal d'atraure a les mercaderies que són exhibides als aparadors de les botigues, els possibles compradors... i les dones i els homes hi cauen. El consumisme ha envaït el terreny de la commemoració religiosa.

ho dona a Crist, el Fill de Déu que ve a nosaltres fet com nosaltres els homes, per a donar-nos la salvació, i que neix de la Verge Maria a l'estable de Betlem.

Per a nosaltres, els cristians, aquest ha de ser i no cap altre -no ho perdem mai de vista- el veritable motiu de la celebració nadalenca. En un món materialista i que vol prescindir de Déu, el seu Creador i Senyor, els cristians hem de valorar com cal aquesta festa tan nostra i fer per manera que no perdi, ans al contrari, conservi i augmenti en nosaltres i en els nostres ambients tot l'esclat de la veritat i de la força que irradia el Misteri de Deu que s'ha fet Home.

Caldria, però, no oblidar que la festa de Nadal no és certament la primera de les festes cristianes, en quant fa referència a llur importància. La festa màxima del Cristianisme és la festa de la Pasqua de Resurrecció.

Així caldria tenir-ho present a l'hora de valorar la nostra actitud en les celebracions cristianes i en llur ressonància familiar i popular, o sigui en llur traducció festiva domèstica i social, perquè per ara fa l'efecte que tota la primàcia festiva popular se l'endú la festa de Nadal.

l'anomenada «Missa del gall», amb l'assistència a la Vetlla Pasqual, hem de comprovar que aquesta resta ben a segon terme, quan hauria de ser ben al revés o, si voleu, igualment concorreguda. No val a dir que els temps són diferents. Nadal és més familiar i convida a la unió dels membres de la llar a una celebració més íntima. Pasqua és a la primavera i la gent es dispersa més, surt de la ciutat i cerca ja de respirar l'aire de la natura als pobles, i allí és on es celebra la festa i es va als oficis religiosos. Amb tot, hem de convenir que la celebració de la Vetlla Pasqual encara no és prou coneguda i, per consegüent, no prou compresa per la nostra gent, tota vegada que ha estat restablerta al seu lloc i temps de celebració, no fa pas gaire. Amb poques paraules: encara no té prou tradició la Vetlla Pasqual.

Deixem però de tractar de la Pasqua, per a una altra ocasió.

Nadal és la festa de la humanitat. Déu, el Creador, s'ha fet un com nosaltres, s'ha fet Home. I ha volgut venir al món com nosaltres d'una dona: la Verge Maria. Com nosaltres ha volgut passar per totes les limitacions que comporta el fer-se infant. A més ha volgut néixer pobre, de família humil, i fora de casa... en un país foraster. Si bé Sant Josep i la Verge Maria eren de la família del Rei David, o sigui de llinatge reial, no vivien però a Betlem, la ciutat de David, si-

nó a Natzaret. Betlem era per a ells un lloc foraster. I fora de la ciutat de Betlem, que era plena de forasters com ells mateixos, en un estable abandonat ve al món Jesús, el Messies promès als homes pels profetaes, el Fill de Déu fet Home.

Els àngels anuncien la seva presència entre els homes: «Glòria a Déu a dalt del cel i a la terra pau als homes que estima el Senyor». I ¿voleu prova més gran de l'estimació, de l'amor de Déu, als homes?

Celebrem doncs Nadal, com a cristians, amb l'assistència fervorosa a la missa de mitjanit o a la del dia, amb la construcció casolana del pessebre, que no ha de mancar en cap llar cristiana, encara que hi hagi entrat també l'arbre de Nadal, que també té arrels cristianes, i donem a la festa el caire familiar festiu que és de tradició en el nostre poble i que té per a nosaltres la perllongació tradicional de la festa de Sant Esteve.

Estimat lector: Feliç Nadal i que les benediccions abundo:es de Déu et portin la felicitat possible en aquest món, i per damunt de tot la felicitat eterna del cel, vers la qual fem via seguint Jesús, que per això, per a mostrar-nos-en el camí Ell ha vingut a nosaltres.

Enric Dordal
escolapi

El món laboral

Falta de credibilitat a les Sindicals

Els resultats que ens ha adelantat la premsa de les eleccions sindicals quan falten pocs dies per la seva cloenda, estan demostrant que malgrat tota la gran propaganda desplegada per les sindicals, que no fa falta nombrar, no tenen la influència sobre els productors, que a voltes pretenen demostrar, en formes de fer tremendistes, havent perdut la credibilitat, d'una gran massa de treballadors.

Si el 27'3% dels independents, segona força sindical, s'unissin, en un nou Sindicat de Colaboradors Socials de Catalunya, podrien formar un gran Sindicat de principis genuïnament socials, de defensa del productor, que amb tota seguretat en les properes eleccions, podria ésser la primera força sindical i àdhuc superar el 50%. Puig els treballadors volem Pau, Treball, Pessetes i Ben-estar, guanyat amb l'esforç d'una honrada col.laboració diària en els centres de producció, no hi ha cap dubte que això, podria ésser lo millor pel món del treball.

D.A.G.

Opinions, suggerències i preguntes

Benvolguts: Aquesta és la vostra secció, si sols voleu tenir una simple comunicació, ALTERNATIVA, té les portes obertes per col.laboracions específiques. Podeu donar opinions, manifestar suggerències, i fer preguntes. Els escrits, per poder ésser considerats, han d'estar degudament signats fent constar nom i cognoms, i el nombre del D.N.I., amb aquestes circumstàncies podeu indicar un pseudònim determinat, pel cas d'ésser publicada. Podeu fer-ho amb les llengües castellana o catalana indistintament. En cap circumstància es mantindrà correspondència.

Passa-temps

Mots creuats

HORIZONTALS:

1.- Nom d'un periòdic. 2.- Grau de calor o fred d'un poble. Lloc de Balears. 3.- Infusió, Vocal, Signe ortogràfic. 4.- Sigles d'un país Americà, Pronom personal, Producte de les aus (plural) al revés. 5.- Vocal repetida. Quaranta cinc, Article, Pronom personal. 6.- Nombre romà, Dia de la Setmana, Consonant. 7.-Actua com un altre, Element químic. 8.- Riu d'Austria, Consonant, Or. 9.- Conegut humorista, Preposició, Astre rei. 10.-Al rev. Antiga ciutat de Capadòcia, Consonant, es diu d'una persona una mica distreta. 11.-Sincopat classe de vent, Forma de verb, Terminació de pret. imp.

VERTICALS:

1.- Posar al corrent. 2.- Nom de peix, Habitant d'una illa de la Polinèsia. 3.- Infusió, Habitual cada dia (plural). 4.- Nom de lletra, Aparador. 5.- Dèu egipsi, Pronom personal. 6.- Consonant, Article, Nombre romà, Nom d'home. 7.- Campeó, Que brilli, Consonant, Consonant. 8.- Al rev. tòrax. Cadèra, Vocal. 9.- Al rev. sense gust. 10.- No es pot comprar, Ria Gallega.- Lloc per

Verticals: 1.- Actualitzar, 2.- Lli-
sa, Maori 3.- Tila, Diaris, 4.-
Ema, Virtua, 5.- Ra, Eila, 6.- N,
El, L, Pere, 7.- As, Liu, N, S, 8.-
Ei, L, Anca, E, 9.- Nus, s'husi,
10.- Vent, Arosa, 11.- Autesco-
les.

Horizontals: 1.- Alternativa, 2.-
Clima, Sineu, 3.- Tila, E, Punt,
4.- U.S.A., III, sud, 5.- AA,
VI, La, Te, 6.- L, Dilluns, S, 7.-
Imita, icla, 8.- Taar, P, Auto,
9.- Zori, En, Sol, 10.- art, R,
Ense, 11.- (B)risa, Es, las.

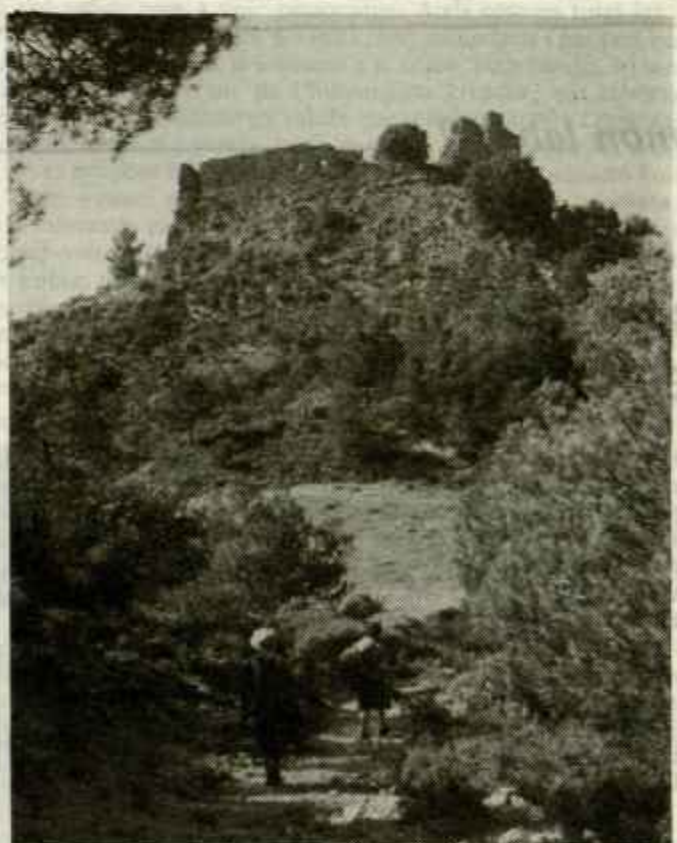
El Castell de Miralles i l'Agulla Grossa

En mig del conjunt de serres que formen la divisòria de les conques del Gaià i de l'Anoia, destaca per la seva altura i escaient silueta l'Agulla Grossa de Miralles, que elevat-se fins als 870 metres, constitueix un magnífic mirador sobre les comarques centrals catalanes. Una bonica ruta d'ascensió, i que a més comprèn la visita a les restes del castell de Miralles, és que s'inicia a Cal Escolà, al costat de la carretera de Valls a Igualada, a uns 12 qm. d'aquesta última ciutat.

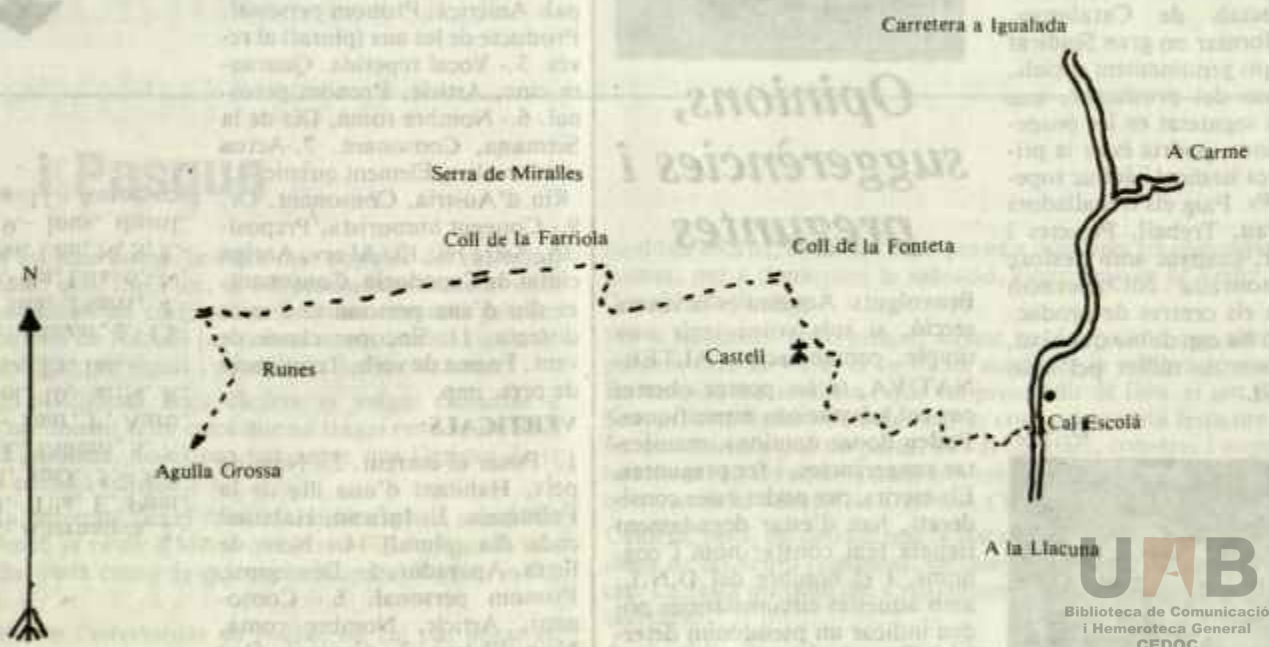
A pocs metres de la casa, i al costat oposat de la carretera, surt un ample camí, que fent revolts i en cosa d'un quart, puja a les runes del CASTELL DE MIRALLES, dalt un turonet. El castell, com tots els d'aquestes comarques, té l'origen en els atzarosos temps dels segles X i XI, en els que aquestes terres eren gairebé terres de ningú, disputades entre els musulmans i els comtes catalans. De fet surt ja citat en el 987, any en que el bisbe de Vic, enfeuda la meitat que li pertanyia al noble Cervelló, qui ja en posseïa l'altra meitat. La família Cervelló en conservà el domini durant segles. A l'entorn del castell i dins les muralles del mateix, es formà un nucli de població, avui completament en runes. Sols en queda en peu, restaurada modernament, la petita església romànica que fou del castell, i dedicada a Santa Maria. Fou la parroquial del terme que encara avui porta el nom de Santa Maria de Miralles, encara que des de primers de l'actual segle, la capitalitat civil i religiosa ha quedat centrada en els plans de conreus de la vall, on hi ha l'actual parròquia de Sant Romà.

Revoltant el turó del castell entre les runes, a la banda oposada a la que hem pujat es troba un camí entre bosc, sobre un terreny en el que abunden els petits fòssils semblants a llenties. Als 10 minuts som al Coll de la Fonteta. Una llenca de conreu ocupa el pla del coll. Es té de tenir compte a trobar la continuació del camí a l'altra banda del conreu, ja que a vegades queda llaurat. Es té de seguir ara un camí cap a l'esquerra, que de primer puja suau per a baixar després al Clot de la Farriola. Pel costat Nord hi ha la paret de roques vermelloses del turó de la Farriola. Es deixa a esquerra un camí que porta a conreus i s'empren una pedregosa pujada sot amunt, fins al Coll de la Farriola. Tenim ara enfront l'Agulla Grossa, amb la seva silueta característica de dent de serra. El camí és ara poc fressat i baixa un xic fins al sot del Cògul per a pujar després, tenint a dreta el vessant N. de l'Agulla, amb unes clapes de tartera entre el bosc. Als 20 minuts del Coll de la Farriola s'assoleix el Coll de l'Agulla Grossa, on es troba un bon camí travesser, que seguim de pla vers l'esquerra. S., fins a unes runes, i d'aquí es puja pel dret sense camí marcat al cim de l'AGULLA GROSSA DE MIRALLES. La vista és excel·lent en totes les direccions. Per l'E. hi ha llunyana la coneguda silueta del Montserrat. Pel S. i E. es veuen les serres de Fontrubi, Ancosa, Montclar, i tot el teixit de muntanyes que formen la divisòria entre les comarques del Camp, Penedès, Anoia i Segarra.

En total podem comptar des de Cal Escolà, amb un quart fins al castell de Miralles, i una hora més fins al cim de l'Agulla Grossa.

C.V.

Preparem les terres

En aquest mes de Desembre, poques són les hortalitxes que es planten. La climatologia no és gens apropiada. Durant la lluna vella, o sigui del dia 7 al 21 de desembre, podem sembrar alls i plantar cebes, les bledes, xirivies, cebes, pèsols i faves primerenques, nabs fins i pastanagues, ja s'han d'haver plantat durant el mes de Novembre.

No obstant el Desembre és el mes, en que hem de preparar bé la terra, si volem tenir bones collites durant tot l'any.

És conveniènt, (n'hi ha que no ho fan), netejar bé d'herbes abans de lleurar amb el motocoltor o treballar en forma artesana, -per mitjà d'una fanga-, la terra, així com també, posar-hi una bona capa d'abono orgànic: fems de vaca, de corral, del que es tingui més a ma.

La millor assegurança de collites és una terra ben abonada. Treballada el desembre, les glaçades de primers d'any la desfan.

Si per aquells cassos glacés, no arranqueu la terra, si no està desglaçada. En el mes de desembre, en caixons i amb terra

negra i fina, es sembren els planters de tomàquets. No ho aconsello, els que som uns iniciats i ho fem per «hobby» resulta millor, a mig març, primers d'abril, comprar el planter als hortelans especialitzats. Hi han les tomaqueres híbrides que ben cuidades, fan de 8 a 10 ramells de tomàquets o més. A la fotografia de l'hort que jo cultivo en teniu una mostra.

En quan al jardí, en els llocs lliures, tinc que repetir el que he dit referent al preparar la terra de l'hort. Si és molt o més aviat grossa, hi podeu, posar sorra per afluxar-la.

Us aconsello escoltar les xerrades del P. Vicente, jo ho faig i em són molt profitoses, principalment per espurgar les plantes i els arbres al seu temps. Pel desembre, es sembren anèmones, tulipans, jacints i narcisos. També clavells xinos, pensaments i malva florida, plantes, aquestes, que floreixen a finals d'hivern.

D.A.G.

l'obra que intenta adquirir, hi ha un altre cas que s'hauria de tenir en compte.

I ens referim a les Galeries d'Art, que tenen l'obligació d'efectuar una valoració objectiva de l'obra exposada i convèncer al pintor, que va desfasset, perquè a fi de comptes, és responsable la Sala de vetllar, la integritat del seu negoci, evitant l'engany o defraudació al públic comprador.

I és més, mantes vegades, tant pintors com Sales, compten inclús amb el beneplàcit d'alguns crítics o comentaristes d'art, que enalteixen amb vertadera innocència o també amb una desimboltura maliciosa el «magnífic» resultat d'unes exposicions, que no deixen d'ésser banals, i inquantables. Però, malgrat tot aquest garbuix i desordre, el vertader Art resisteix, i la bellesa i el bon fer, s'expressa amb tota la seva eloqüència, i el millor públic, el vertader just i ininfluable, amb seny i equilibri, segueix elogiant i aplaudint el que és millor.

Per això, no obstant aquest confusionisme que desorienta i embocalla, creiem que a la llarga, la vertadera llum artística sorgirà esplendorosament per damunt d'aquest caos que passarà, i obrirà els ulls de la gent, la qual degut a l'espectacularitat buida de les obres, els trucs d'ofici, l'exhibició tècnica, la minuciositat, com també la candidesa, els caurà el vel, que els oculta l'escència del vertader Art.

CLARINET

Art

Pinzellades

Un toc d'atenció

En Art, estem passant uns moments d'un confusionisme incomprensible i lamentable.

Existeix una proliferació de pintors, o pseudo-pintors, de sales, de Galeries d'Art, de subhastes i de comercialització d'obres d'art, o millor dit, de quadres i quadrets, que arriba a portar una vertadera desorientació al públic sofert i contemplatiu.

Es diuen pintors, tots els que per diversió o «hobby» es compren uns pinzells, teles i una sèrie de tubs de color, i allà va que trona! a embrutar llenços sense més ni més, sense la més remota idea del que és pintura o el que és Art. Això està molt bé i molt dispensable i inclús lloable, com a divertiment o evasió dels moments que estem vivint de greu materialització i d'innombrables problemes de crisi.

refugiar-se en les hores de lleure, en una activitat tan purificadora de l'esperit o de tan relaxant com és la pintura.

Però compte! Una cosa és el «hobby» i una altra és la pretensió de considerar-se ja un artista de certa volada, i exposar obres sense tò ni sò, tan sols perquè pot subvencionar-se les despeses de les sales d'exposició, catàlegs, etc.

Puig no n'hi ha prou d'enmarcar una trentena de teles i exposar-les al públic, pel lluïment personal i veure si hi ha èxit econòmic, (que sens dubte en la primera exposició n'hi haurà, d'una manera relativa, doncs els parents, les amistats, els que no poden excusar-se'n per algun motiu, els adquiriran quadres) si no que el que d'antuvi es vol considerar artista, precisament quan no s'en ha de voler con-

sospitar-ho), sempre i quan sigui un pintor molt responsable i conseqüent i gaudeixi de coneixements suficients i experiència, per efectuar obres que «s'aguantin», i que tinguin una qualitat artística per poder penjar-se sense descredít d'ell mateix, del confiat comprador que ha adquirit l'obra, o sala que ha comportat aquest fer.

Perquè, una altra de les lamentables característiques i desorientants pel públic comprador, és el desfàs enorme entre el valor de l'obra i el valor crematístic i a voltes exageradíssim, que s'en intenta extreure econòmicament.

I per aci no hi passem!. I és que si aquests pseudo-artistes tenen la pretensió de valorar excessivament l'obra exposada, burlant-se del pobre públic comprador, que desoc-

LA DIVINA PASTORA

Pastisseria Confiteria

Bomboneria Especialitat Per regal

Rambla, 205 - Telef. 725.59.47
Sabadell

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC